

0192. Pasterze bieżeli

XVIII w.

Pa - ste - rze bie - że - li, gdy głos u - sły - sze - li
zna - leż - li w żłó - bec - ku, w Be - tle - jem mia - ste - czku

śpie - wa - nia A - niel - skie - go,
Je - zu - sa ma - leń - kie - go.

O - siół Mu z wo - łem u - słu - gu - ją,
klę - ka - ją zna - jąc a - do - ru - ją

Stwo - rzy - cie - la swo - je - go.

Widząc to pasterze iż bydłeta szczerze Jemu ukłon oddają.
Padli na kolana tak wielkiego Pana, zaśpiewawszy, witają:
Zawitaj, Boże utajony, z Paniunki czystej narodzony,
i na twarze padają.

Oddawszy ukłony, nastroili struny i wesoło zagrali
na basach, skrzypeczkach, dudkach, multaneczkach, a drudzy tańcowali.
Inni zaś owieczki i syrki, miód, bryndze, kielbasy i spyрки
na prezent oddawali.

Wszeczmogący Boże, któż wymówić może, co czynisz dla stworzenia,
kiedy swoje Bóstwo zsyłasz na ubóstwo i na srogie męczenia.
Niechże Ci w Trójcy Jedynemu cześć, chwała Bogu Przedwiecznemu
będzie bez zakończenia!